

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

3 октомври 2006 година*

„Свободно предоставяне на услуги – Свободно движение на капитали – Дружество, установено в трета държава – Дейност, изцяло или частично насочена към територията на държава-членка – Професионално предоставяне на кредити – Изискване за предварително одобрение на държавата-членка, в която ще се предоставя услугата”

По дело C-452/04

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 234 ЕО от страна на Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Германия), с Решение от 11 октомври 2004 г., получено в Съда на 27 октомври 2004 г., по производството, висящо пред този съд, между

Fidium Finanz AG

срещу

Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht,

СЪДЪТ (голям състав),

в състав: г-н V. Skouris, председател, г-н P. Jann, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Rosas (докладчик), и г-н K. Schiemann, председатели на състав, г-н S. von Bahr, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н K. Lenaerts, г-н E. Juhász, г-н G. Arestis, г-н A. Borg Barthet и г-н M. Ilešič, съдии,

генерален адвокат: г-жа C. Stix-Hackl,

секретар: г-н B. Fülöp, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 18 януари 2006 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Fidium Finanz AG, от г-жа C. Fassbender и г-жа A. Eckhard, Rechtsanwälte, както и от г-н N. Petersen, Assessor,
- за Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht, от г-жа S. Ihle, г-жа S. Deppmeier и г-жа A. Sahavi, в качеството на представители,
- за германското правителство, от г-н W.-D. Plessing и г-жа C. Schulze-Bahr, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

- за гръцкото правителство, от г-н S. Spyropoulos и г-н D. Kalogiros, както и от г-жа S. Vodina и г-жа Z. Chatzipavlou, в качеството на представители,
- за Ирландия, от г-н D. O’Hagan, в качеството на представител, подпомаган от M. Collins, SC,
- за италианското правителство, от г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н P. Gentili, avvocato dello Stato,
- за португалското правителство, от г-н L. Fernandes, г-н L. Máximo dos Santos и г-н Â. Seiça Neves, в качеството на представители,
- за шведското правителство от г-жа K. Wistrand, в качеството на представител,
- за Комисията на Европейските общности, от г-н H. Støvlbæk и г-н T. Scharf, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат в заседанието от 16 март 2003 г.,

постанови настоящото

Решение

1. Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 49 ЕО, 56 ЕО и 58 ЕО.
2. Това запитване е отправено в рамките на иск, предявен от Fidium Finanz AG (наричано по-нататък „Fidium Finanz“), дружество, установено в Швейцария, срещу решение на Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (Федерална служба за надзор върху финансовите услуги, наричана по-нататък „Bundesanstalt“), с което този орган му е забранил да предоставя професионално кредити на клиенти, установени в Германия, с основанието, че не разполага с разрешението, изисквано по немското законодателство.

Правна уредба

Право на Общността

3. Членове 49 – 55 ЕО регулират свободното предоставяне на услуги. Член 49, първа алинея от Договора за ЕО забранява ограниченията на тази свобода в рамките на Общността по отношение на гражданите на държави-членки, които са се установили в държава от Общността, различна от тази, в която се намира лицето, за което са предназначени услугите.
4. Членове 56 – 60 ЕО се отнасят до свободното движение на капитали. Член 56, параграф 1 ЕО, предвижда, в рамките на разпоредбите на глава 4, дял III на Договора ЕО, озаглавена „Капитал и плащания“, че всички ограничения за

движението на капитали между държавите-членки и между държавите-членки и трети страни са забранени.

5. Приложение I към Директива 88/361/ЕИО на Съвета от 24 юни 1988 г. относно прилагане на член 67 от Договора, (член, отменен с Договора от Амстердам) (ОВ L 178, стр. 5), под заглавие „Номенклатура на движенията на капитали съгласно член 1 от директивата” уточнява в увода си:

„(...)

Движенията на капитали, изброени в настоящата номенклатура, обхващат:

– всички операции, нужни за целите на движението на капитали: сключване и изпълнение на сделки и свързани въпроси. (...)

(...)

– операции за изплащане на кредити или заеми.

Настоящата номенклатура не е изчерпателен списък на капиталовите движения, поради което в нея е включен раздел XIII — E. „Други движения на капитали — Разни“. По тази причина тя не трябва да се възприема като ограничение на принципа за пълно либерализиране на движенията на капитали, посочен в член 1 от директивата.”

6. Тази номенклатура обхваща тринадесет различни категории движения на капитали. В глава VIII на тази номенклатура, озаглавена „Финансови заеми и кредити” се съдържат заеми и кредити, предоставени от чуждестранни на местни лица.

Национална правна уредба

7. Съгласно член 1, параграф 1 от Закона за кредитния сектор (Gesetz über das Kreditwesen), във версията от 9 септември 1998 г. (BGBl. 1998 г. I, стр. 2776, по-нататък наричан „KWG”), под „кредитни институции” се разбират „предприятия, които извършват професионално банкови операции с обем, който налага съществуването на организирано предприятие от търговски тип”, а под „банкови операции”, *inter alia*, и „предоставяне на парични заеми и акцептни кредити (операции по кредитиране)”.

8. Член 1, параграф 1 от същия този закон определя понятието „институции за финансови услуги” като „предприятия, които предоставят професионално на трети лица банкови услуги с обем, който налага съществуването на организирано предприятие от търговски тип”.

9. Член 32, параграф 1, първа алинея от KWG предвижда:

„Всяко лице, което желае да упражнява банкови дейности или да предоставя професионално финансови услуги в страната, или с обем, който налага съществуването на организирано предприятие от търговски тип, трябва да получи писмено разрешение от Bundesanstalt;

(...)”

10. Член 33, параграф 1, първа алинея, точка 6 от KWG предвижда да бъде отказвано издаването на разрешение, по-специално когато главната дирекция на институцията няма седалище в страната.

11. Член 53, параграф 1 от KWG посочва, че ако институция, установена в чужбина, разполага в Германия с клон, който извършва банкови дейности или предоставя финансови услуги, клонът се счита като кредитна институция или институция за финансови услуги.

12. Член 53б, параграф 1 от KWG предвижда специален режим, на който са подчинени кредитните институции, установени в други държави-членки на Европейското икономическо пространство.

13. Съгласно писмо на Bundesanstalt от 16 септември 2003 г. се приема, че е налице банкова дейност или предоставяне на финансови услуги „в страната” по смисъла на член 32 от KWG, когато „доставчикът на услуги има седалище или обичайното му местожителство е в чужбина, и се обръща целенасочено към пазара на страната, за да предлага многократно и професионално банкови сделки или финансови услуги на предприятия и/или на лица, които имат седалища или обичайното им местожителство е в страната”.

По главното производство и преюдициалните въпроси

14. Fidium Finanz е дружество, регистрирано съгласно швейцарското законодателство, със седалище и главна дирекция в Saint-Gall (Швейцария). То предоставя кредити в размер 2500 - 3500 EUR, при ефективна лихва 13,94 % на година, на клиенти, установени в чужбина.

15. Според предоставените данни от Fidium Finanz, около 90 % от кредитите, които то предоставя са на лица, живеещи в Германия. Разглежданите кредити са били първоначално предлагани на немски граждани, живеещи в Германия и отговарящи на някои изисквания. Впоследствие потребителската група е била съставена от работници, живеещи в тази държава-членка и отговарящи на посочените изисквания. За тези кредити не се иска никакво предварително сведение от Schufa (Германска централа за осведомяване по кредитите).

16. Разглежданите кредити са предлагани по интернет сайт, управляван от Швейцария. На този сайт, клиентите могат да изтеглят необходимите документи, за да ги попълнят и изпратят по пощата на Fidium Finanz. Тези кредити са предлагани също така чрез кредитни посредници, работещи в Германия. Според препращащата юрисдикция, те не действат нито като представители, нито като упълномощени лица на дружеството Fidium Finanz. Те сключват договори за дружеството и получават комисионна.

17. Fidium Finanz не разполага с предвиденото в член 32, параграф 1, първа алинея от KWG разрешение за упражняване на банкови дейности и за предоставяне на финансови услуги в Германия. За дейността си в Швейцария,

дружеството се подчинява на законодателството за потребителските кредити на тази страна, но според информацията, предоставена от препрращащата юрисдикция, изискването за получаване на разрешение по силата на това законодателство не е било приложено по времето на фактите по главното дело към швейцарските предприятия, които предоставят кредити изключително за чужбина.

18. Като счита, че Fidium Finanz е извършвало банкова дейност „в страната” по смисъла на член 32 от KWG, който следва даденото тълкуване в писмото от 16 септември 2003 г., Bundesanstalt е съобщило на това дружество за изискването да получи разрешение за дейността си по предоставяне на кредити. Fidium Finanz обаче е поддържало, че неговата дейност не зависи от никакво разрешение от страна на германски орган, доколкото то не извършва дейност „в страната” по смисъла на KWG, а по-скоро „по направление” към Германия.

19. С Решение от 22 август 2003 г. Bundesanstalt е забранило на Fidium Finanz да извършва професионално или с обем, който налага съществуването на организирано предприятие от търговски тип, операции по кредитиране, състоящи се в целенасочено контактуване на клиенти, установени в Германия. Считайки че това решение, както и последващото съдебно решение на Bundesanstalt, което го потвърждава, че те представляват ограничение на свободното движение на капитали по смисъла на членове 56 ЕО и последващи, Fidium Finanz е внесло иск пред Verwaltungsgericht Frankfurt am Main.

20. Като преценява, че решението на спора по главното производство налага тълкуване на разпоредбите на Договора, Verwaltungsgericht Frankfurt am Main спира производството и поставя на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Предприятие, което е установено в държава извън Европейския съюз, в случая Швейцария, дали може в рамките на своята професионална дейност по предоставяне на кредити на постоянно живеещи лица в държава-членка на Европейския съюз, в случая Федерална република Германия, да се позове, по отношение на тази държава-членка и на мерките на нейните органи или на нейните съдилища, на свободното движение на капитали, посочено в член 56 ЕО, или дали предлагането по домовете, доставката и изпълнението на такива финансови услуги са свързани само със свободното предоставяне на услуги, посочено в членове 49 ЕО и последващи?

2) Предприятие, което е установено в държава извън Европейския съюз, в случая Швейцария, дали може да се позове на свободното движение на капитали, посочено в член 56 ЕО, когато то предоставя професионално или преимуществено кредити на постоянно живеещи лица, установени в рамките на Европейския съюз, и неговото седалище се намира в страна, в която достъпът до тази дейност и нейното практикуване не зависят от изискването за предварително разрешение от публичен орган на тази държава, нито от изискването за текущ контрол на неговите дейности, по обичайния начин за кредитните институции в рамките на Европейския съюз и по-специално, в дадения случай, в Федерална република Германия, или пък фактът, че се позовава на свободното движение на капитали, дали представлява в такъв случай злоупотребата с право?

Като се има предвид правото на Европейския съюз, може ли това предприятие да бъде третирано по същия начин както лицата и предприятията, установени на територията на разглежданата държава-членка по отношение на задължителното разрешение, въпреки че неговото седалище не е установено в тази държава-членка, и че също така то не притежава там клон?

3) Законодателство, по силата на което професионалното предоставяне на кредити от предприятие, установено в държава извън Европейския съюз, на лица пребиваващи в рамките на Европейския съюз се подчинява на изискването за получаване на предварително разрешение от орган на държавата-членка на Европейския съюз, в която е установен заемополучателят, дали засяга свободното движение на капитали, посочено в член 56 ЕО?

Обстоятелството, че неразрешено професионално предоставяне на кредити представлява наказуемо нарушение или обикновено административно нарушение, дали има значение при това положение?

4) Изискването за предварително разрешение, посочено в третия въпрос, дали е основателно по силата на член 58, параграф 1, буква б) ЕО, по-специално по отношение на:

– защитата на заемополучателя, свързана с договорните и финансовите задължения по отношение на лицата, чиято надеждна платежоспособност не е била проверена предварително,

– защитата на тези лица по отношение на лица и предприятия, които не извършват постоянна дейност, с оглед на тяхното счетоводство и задълженията, които те имат по силата на общите нормативни уредби, за даване на съвети и информация на клиентите,

– защитата на тези лица от неблагоприятни или измамни реклами,

– гаранция, че предприятието, което предоставя кредити, разполага с достатъчна финансова дотация,

– защитата на пазара на капитали срещу неконтролирано предоставяне на големи кредити,

– защитата на пазара на капитали и изобщо на обществото, срещу престъпни деяния, като тези, които по-специално са предмет на разпоредби относно борбата срещу прането на пари или тероризма?

5) Въвеждането на изискване за разрешение по смисъла на третия въпрос, изискване само по себе си по правото на Общността, дали попада в обхвата на член 58, параграф 1, буква б) ЕО, по силата на който издаването на разрешение предполага задължително предприятието да има главна администрация или поне клон в заинтересованата държава-членка, по-специално с цел,

– да позволи процедурите и сделките да бъдат ефективно контролирани от органите на заинтересованата държава-членка, по-специално, незабавно или непредвидено,

- да позволи да се разберат напълно процедурите и сделките с помощта на документи, които са на разположение или се държат на разположение в държавата-членка,
- да има достъп до представителите, които отговорят лично за предприятието на територията на държавата-членка,
- да гарантира или поне да улесни спазването на финансовите ангажименти по отношение на клиенти на предприятието в държавата-членка?”

21. По време на устните заседания, съветът на Fidium Finanz е информирал Съда, че през март 2005 г. компетентните органи на кантона Saint-Gall са издали разрешение на това дружество за упражняване на дейност по предоставяне на потребителски кредити.

По преюдициалните въпроси

Предварителни бележки

22. Със своето преюдициално запитване, препращащият съд иска да се установи дали дейността по професионалното предоставяне на кредити представлява предоставяне на услуга и попада в приложното поле на членове 49 ЕО и последващи и/или влиза в приложното поле на членове 56 ЕО и последващи, които регулират свободното движение на капитали. Ако се приеме, че тези последни разпоредби биха могли да се приложат при обстоятелствата по спора на главното производство, препращащият съд си задава въпрос дали тези разпоредби не допускат прилагане на национален режим, като разглеждания на главното производство, който изисква предварително разрешение за упражняване на тази дейност на националната територия от дружество, установено в трета държава, и който режим предвижда това разрешение да бъде отказано, по-специално, когато посоченото дружество няма главна дирекция или клон на тази територия (наричан по-нататък ”оспорван режим”).

23. Необходимо е веднага да се уточни, че оспорваният режим се прилага за дружества, които са установени извън Европейското икономическо пространство. Въсъщност кредитните институции, които са установени в държави-членки на Европейското икономическо пространство се управляват, по силата на член 53б, параграф 1 от KWG, от специален режим, който не е предмет на преюдициалното запитване.

24. Както става ясно от точки 14 и 15 на настоящото решение, дружеството Fidium Finanz, установено в Швейцария, предоставя професионално кредити на лица, пребиваващи в Германия.

25. Противно на разпоредбите в главата на Договора относно свободното движение на капитали, главата, която се отнася до свободното предоставяне на услуги не съдържа никаква разпоредба, която да разширява възползването от нейните разпоредби до доставчиците на услуги, граждани на трети държави, установени извън Европейския съюз. Както Съдът е установил в своето Определение 1/94 от 15 ноември 1994 г. (Recueil, стр. I-5267, точка 81), целта на

тази последна глава е да гарантира свободното предоставяне на услуги в полза на гражданите на държавите-членки. Следователно членове 49 ЕО и последващи не биха могли да бъдат изтъквани от дружество, което е установено в трета държава.

26. Впрочем по време на събитията по главното производство, Споразумението между Европейската общност и държавите-членки, от една страна, и Швейцарската конфедерация, от друга страна относно свободното движение на лица (ОВ 2002 г., L 114, стр. 6), подписано в Люксембург на 21 юни 1999 г., което има за цел по-специално да улесни предоставянето на услуги на територията на договарящите страни, не е било още влязло в сила.

27. Поставя се следователно въпроса за определяне на границите и на връзката между, от една страна, разпоредбите на Договора относно предоставянето на услуги, и от друга страна, на разпоредбите, които регулират свободното движение на капитали.

28. В това отношение от текста на членове 49 ЕО и 56 ЕО, както и от мястото, което заемат в две различни глави на дял III на Договора става ясно, че макар и тясно свързани, тези разпоредби са били предназначени да регламентират различни положения, и че всяка от тях има различно поле на приложение.

29. Това обстоятелство се потвърждава по-специално от член 51, параграф 2 ЕО, който разграничава, от една страна, банковите и застрахователните услуги, които са свързани с движения на капитали, и от друга страна, свободното движение на капитали, и който предвижда либерализирането на посочените услуги да се извърши „в крак с либерализирането на движението на капитали”.

30. Несъмнено не би могло да се изключи в някои специфични случаи, когато една национална разпоредба са отнася едновременно до свободното предоставяне на услуги и до свободното движение на капитали, че тя би могла да възпрепятства едновременното упражняване на тези две свободи.

31. Пред Съда е било поддържано, че при тези условия и с оглед на текста на член 50, първа алинея ЕО, разпоредбите относно свободното предоставяне на услуги се прилагат като алтернатива по отношение на разпоредбите, които регулират свободното движение на капитали.

32. Този аргумент не може да бъде приет. Макар че в определението на понятието „услуги”, предвидено в член 50, първа алинея ЕО, се съдържа уточнението, според което става въпрос за услуги, които „не се регулират от разпоредбите, отнасящи се до свободно движение на стоки, капитали и лица”, това уточнение се прави на ниво определение на посоченото понятие, без обаче да се установява приоритет между свободното предоставяне на услуги и другите основни свободи. Всъщност понятието „услуги” включва услугите, които не се регулират от другите свободи, с цел да не убегне от приложното поле на основните свободи някоя икономическа дейност.

33. Съществуването на такъв приоритет също не би могло да се извлече от член 51, параграф 2 ЕО. Тази разпоредба се насочва по-специално към законодателя на Общността и се обяснява от потенциално различния темп на либерализация на

предоставянето на услуги, от една страна, и на движенията на капитали, от друга страна.

34. Когато обаче една национална мярка се отнася едновременно до свободното предоставяне на услуги и до свободното движение на капитали, е необходимо да се разгледа до каква степен упражняването на тези свободи е засегнато, и в конкретните обстоятелства по главното производство, дали една от двете има предимство над другата (вж. по-специално, Решение по дело *Karner* C-71/02 от 25 март 2004 г., *Recueil*, стр. I-3025, точка 47; Решение по дело *Omega* C-36/02 от 14 октомври 2004 г., *Recueil*, стр. I-9609, точка 27, и Решение по дело *AELE* от 14 юли 2000 г., *State Management Debt Agency/Íslandsbanki-FBA*, E-1/00, *EFTA Court Report* 2000 г.-2001 г., стр. 8, точка 32). Съдът разглежда въпросната мярка, по принцип, само по отношение на една от тези две свободи, ако се оказва, че при обстоятелствата в конкретния случай, една от двете е напълно второстепенна по отношение на другата и може да бъде прикрепена към нея (вж. по-специално, Решение по дело *Schindler* C-275/92 от 24 март 1994 г., *Recueil*, стр. I-1039, точка 22; Решение по дело *Canal Satélite Digital* C-390/99 от 22 януари 2002 г., *Recueil*, стр. I-607, точка 31; посоченото по-горе Решение по дело *Karner*, точка 46; посоченото по-горе Решение по дело *Omega*, точка 26, и Решение, по дело *Burmanjer* и други C-20/03 от 26 май 2005 г., *Recueil*, стр. I-4133, точка 35).

35. С оглед на тези съображения следва да се отговори на преюдициалното запитване.

По първия въпрос

36. С първия въпрос препращащият съд иска да установи дали дружество, установено в трета държава може, в рамките на своята професионална дейност по предоставяне на кредити на постоянно живеещи лица в държава-членка, да се позове на свободното движение на капитали, посочено в член 56 ЕО, или дали предлагането по домовете, доставката и изпълнението на такива финансови услуги са свързани единствено със свободното предлагане на услуги, посочено в членове 49 ЕО и последващи?

37. *Bundesanstalt*, правителствата на Германия и Гърция, Ирландия, и правителствата на Италия и Португалия считат, че дейността по професионално предоставяне на кредити представлява предоставяне на услуги по смисъла на член 50, първа алинея ЕО, и че членове 56 ЕО и последващи, нямат място да се прилагат при обстоятелствата по главното производство. Комисията на Европейските общности и *Fidium Finanz* поддържат, че разглежданата дейност е част от свободното движение на капитали, и че това дружество може да се позове на член 56 ЕО.

38. Необходимо е да се определи най-напред към коя от основните свободи се отнася дейността по професионалното предоставяне на кредити, упражнявана от *Fidium Finanz*.

39. Установената практика на Съда показва, че дейността на кредитна институция, която се състои в предоставяне на кредити, представлява услуга по смисъла на член 49 ЕО (вж., по-специално Решение по дело *Svensson* и

Gustavsson C-484/93 от 14 ноември 1995 г., Recueil, стр. I-3955, точка 11, и Решение по дело Parodi C-222/95 от 9 юли 1997 г., Recueil, стр. I-3899, точка 17). Още повече, че Директива 2000/12/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 март 2000 г. относно предприемането и осъществяването на дейност на кредитни институции (ОВ L 126, стр. 1), има за цел да регламентира, по-специално, дейността по предоставяне на кредити от две гледни точки, на свободата на установяване и на свободно предоставяне на услуги.

40. Макар че дружеството Fidium Finanz не е кредитна институция по смисъла на правото на Общността, при положение че неговата дейност не се състои в приемане на публични депозити или други финансови средства, независимо от това, неговата дейност по професионално предоставяне на кредити представлява предоставяне на услуги.

41. По отношение на смисъла на понятието „движение на капитали”, то е определено от Договора. От установената практика на Съда, при положение че член 56 ЕО е взел по същество съдържанието на член 1 от Директива 88/361, въпреки че тя е била приета на основание членове 69 и 70, параграф 1 от Договора за ЕИО (членове 67 - 73 от Договора за ЕИО са били заменени от членове 73 Б - 73 Ж от Договора за ЕО, станали членове 56 ЕО - 60 ЕО), номенклатурата на „движенията на капитали”, която е приложена като анекс, запазва указателния си характер, какъвто е бил нейният, за определяне на понятието „движенията на капитали” (вж. по-специално Решение по дело Trummer и Mayer C-222/97 от 16 март 1999 г., Recueil, стр. I-1661, точка 21; Решение по съединени дела Reisch и други C-515/99, C-519/99 до C-524/99 и C-526/99 до C-540/99 от 5 март 2002 г., Recueil, стр. I-2157, точка 30, и Решение по дело Van Hilten-van der Heijden C-513/03 от 23 февруари 2006 г., Recueil, стр. I-1957, точка 39).

42. Заемите и кредитите, предоставени от чуждестранни на местни лица фигурират под заглавието „Финансови заеми и кредити” в глава VIII на приложение I към Директива 88/361. Според обяснителните бележки на това приложение, тази категория включва по-специално потребителските кредити

43. От това следва, че дейността по професионалното предоставяне на кредити се отнася, по принцип, както към свободното предоставяне на услуги по смисъла на членове 49 ЕО и последващи, така и към свободното движение на капитали по смисъла на членове 56 ЕО и последващи.

44. Следователно трябва да се разглежда дали, и при необходимост в каква степен, оспорваният режим засяга упражняването на тези две свободи при обстоятелствата в конкретния случай по главното производство, и дали този режим може да създаде пречки пред тях.

45. От преписката става ясно, че разглежданият режим произтича от германското законодателство за контрол на предприятията, които извършват банкови операции и предлагат финансови услуги. Този режим има за предмет контрол върху доставките на такива услуги и разрешава тази дейност само на предприятия, които гарантират постоянното изпълнение на операции. След разрешаване на достъп на оператора до националния пазар, осъществяване на

продажби по домовете и подписване на договор за получаване на заем, този договор се изпълнява и сумата на кредита се превежда реално на заемополучателя.

46. Оспорваният режим практически възпрепятства достъпа до германския финансов пазар на икономически оператори, които нямат необходимата дееспособност по KWG. Всички мерки, които забраняват, затрудняват или правят по непривлекателно упражняването на тази свобода, според установената практика на Съда, трябва да се считат като ограничения на свободата на предоставяне на услуги (вж., по-специално Решение по дело Комисия/Италия С-439/99 от 15 януари 2002 г., Recueil, стр. I-305, точка 22). Ако изискването за разрешение представлява ограничение на свободното предоставяне на услуги, изискването за трайно установяване е фактически отрицание на тази свобода. За да бъде прието едно такова изискване, трябва да се установи, че то представлява абсолютно необходимо условие за постигане на поставената цел (вж. по-специално посоченото по-горе Решение по дело Parodi, точка 31, и Решение по дело Комисия/Италия, точка 30).

47. С оглед на съображенията, изложени в точка 25 от настоящото решение, членове 49 ЕО и последващи не биха могли да бъдат изтъквани от дружество, което е установено в трета държава, каквото е Fidium Finanz.

48. По отношение на свободното движение на капитали, по смисъла на членове 56 ЕО и последващи, е възможно, като се направят предоставените финансови услуги, предлагани от дружества, които са установени извън Европейското икономическо пространство по-малко достъпни за клиенти, установени в Германия, режимът да не благоприятства прибягването до тези услуги, и по този начин да намали трансграничните финансови потоци, свързани с такива услуги. Това обаче е само една неизбежна последица от ограничението на свободното предоставяне на услуги (вж. в този смисъл посоченото по-горе Решение по дело Omega, точка 27, и Решение по дело Cadbury Schweppes и Cadbury Schweppes Overseas С-196/04 от 12 септември 2006 г., непубликувано още в Recueil, точка 33. Вж. по-специално, Решение по дело Bachmann, С-204/90 от 28 януари 1992 г., Recueil, стр. I-249, точка 34).

49. От обстоятелствата по разглеждано по главното производство дело става ясно, че гледната точка на свободното предоставяне на услуги има предимство по отношение на свободното движение на капитали. Всъщност оспорваният режим, който на практика възпрепятства достъпа до германския финансов пазар на дружества, установени в трети държави, засяга главно свободното предоставяне на услуги. След като рестриктивното въздействие на този режим върху свободното движение на капитали е само една неизбежна последица от наложеното ограничение на предоставянето на услуги, не е необходимо да се разглежда съвместимостта на този режим с членове 56 ЕО и последващи.

50. С оглед на упоменатото по-горе, трябва да се отговори на първия въпрос, че национален режим, по силата на който една държава-членка изисква предварително разрешение за упражняване на дейност по професионално предоставяне на кредити на нейната територия от дружество, установено в трета държава, и по силата на който такова разрешение трябва да бъде отказано, по-

специално, когато това дружество няма главна дирекция или клон на тази територия, засяга главно упражняването на свободното предоставяне на услуги по смисъла на членове 49 ЕО и последващи. Дружество, което е установено в трета държава не може да се позовава на тези разпоредби.

51. Като се има предвид отговора на първия въпрос, не е необходимо да се отговори на другите въпроси, поставени от препращащата юрисдикция.

По съдебните разноси

52. Разноските, направени от Съвета и Комисията на Европейските общности, предоставили становища на Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящ пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения Съдът реши:

Национален режим, по силата на който една държава-членка изисква предварително разрешение за упражняване на дейност по професионално предоставяне на кредити на нейната територия от дружество, установено в трета държава, и по силата на който такова разрешение трябва да бъде отказано, по-специално, когато това дружество няма главна дирекция или клон на тази територия, определено засяга свободното предоставяне на услуги по смисъла на членове 49 ЕО и последващи. Дружество, което е установено в трета държава не може да се позовава на тези разпоредби.

Подписи